

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **S. Z. B.**, zastoupeného Mgr. Janou Ohnoutkovou, advokátkou, se sídlem Sokolská 711, Morkovice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2000, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2012, č. j. 34 Ad 66/2011 - 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se podáním ze dne 11. 8. 2011, označeným jako návrh na přezkoumání rozhodnutí žalované, obrátil na Krajský soud v Brně s tím, že je státním příslušníkem Arménie a pobírá ode dne 20. 6. 2000 invalidní důchod ve výši 4088 Kč měsíčně. Podle názoru žalobce tento invalidní důchod byl přiznán v nedostatečné výši, neboť žalovaná nepřihlédla k letům odpracovaným v Arménii. Dále pak žalobce sdělil soudu, že v roce 2009 požádal žalovanou o starobní důchod a o této žádosti bylo rozhodnuto dne 21. 6. 2010 tak, že byla zamítnuta, neboť plný invalidní důchod, který pobírá, byl vyšší než vypočtený starobní důchod. Poté v první polovině roku 2011 žalobce požádal o opravu zřejmé nesprávnosti tohoto rozhodnutí s odkazem na své nároky, které uplatňoval podle Dohody mezi Československou republikou a SSSR o sociálním zabezpečení. Dále žalobce uvedl, že žádá, aby Krajský soud v Brně přezkoumal všechna rozhodnutí žalované vydaná v této věci od první žádosti žalobce o důchod dosud, a shledá-li žalobu důvodnou, aby zrušil tato rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. K žalobě nebyla přiložena žádná příloha.

[2] Krajský soud poté dne 18. 8. 2011 adresoval žalobci usnesení, jímž jej vyzval, aby do třiceti dní označil, resp. konkretizoval rozhodnutí, které napadá, uvedl datum, kdy mu bylo doručeno, a připojil jeho opis. Dále poučil žalobce, že v případě nevyhovění této výzvě bude jeho nejasné podání odmítnuto. Následně byla na telefonickou žádost právní zástupkyně žalobce lhůta k doplnění žaloby prodloužena do dne 25. 9. 2011. Přípisem ze dne 3. 10. 2011 požádala zástupkyně žalobce o přerušení řízení alespoň na 3 měsíce, neboť se žalobce zdržoval v Arménii. Na to soud zaslal zástupkyni žalobce usnesení, jímž ji vyzval k doplnění žaloby do třiceti dní shodně jako ve výzvě ze dne 18. 8. 2011 a opakovaně ji upozornil, že žaloba bude odmítnuta v případě nesplnění této výzvy. Usnesení bylo zástupkyni žalobce doručeno dne 3. 11. 2011. Na tuto výzvu zástupkyně žalobce nikterak nereagovala (až do konce února 2012, kdy bylo vydáno napadené usnesení).

[3] V mezidobí žalovaná sdělila krajskému soudu, že dne 21. 6. 2010 rozhodla o zamítnutí žádosti žalobce o výplatu starobního důchodu, neboť vyplácený invalidní důchod je vyšší. Dne 12. 5. 2011 na žádost zástupkyně žalobce bylo žalovanou opraveno, resp. doplněno, odůvodnění tohoto rozhodnutí tím, že byl dopsán další odstavec objasňující problematiku důchodových nároků ve vztazích mezi Českou republikou a Arménií. Proti rozhodnutí ze dne 21. 6. 2010 nebyly žalobcem uplatněny námitky. Žalovaná dále sdělila soudu, že dne 12. 12. 2011 rozhodla tak, že zamítla žádost žalobce o přepočet starobního důchodu, toto rozhodnutí žalobce převzal dne 16. 12. 2011. Žalovaná poté závěrem svého podání uvedla, že za situace, kdy není jednoznačné, proti jakému rozhodnutí žaloba žalobce směřuje, nemůže se k ní žalovaná ani vyjádřit.

[4] Napadeným usnesením pak krajský soud dne 27. 2. 2012 rozhodl tak, že návrh žalobce odmítl. Krajský soud ve svém rozhodnutí poukázal na dosavadní procesní vývoj s tím, že ani přes opakované výzvy a posečkání ze strany soudu nebyla žaloba doplněna tak, aby ji bylo možno projednat. Soud se zabýval i tím, zda by nebylo možno i přes nedostatky žaloby v řízení pokračovat, avšak dospěl k závěru, že to v posuzovaném případě není možné, neboť není jasné, které z rozhodnutí žalované má být přezkoumáváno. Soud proto pro nedostatek řízení, pro nějž nelze v řízení pokračovat, návrh odmítl v souladu s § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uvedl, že podáním ze dne 3. 10. 2011 zástupkyně stěžovatele požádala o přerušení řízení nejméně na dobu tří měsíců, neboť stěžovatel byl v Arménii, a že tedy považuje řízení o žalobě za přerušené. Rovněž doplnil, že má za to, že k žalobě bylo přiloženo rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2000, č. X. Dále stěžovatel uvedl, že vůči napadenému usnesení krajského soudu uplatňuje námitky z kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť požádal o přerušení řízení a domníval se, že řízení je tedy přerušeno a žádné lhůty neběží.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přípustnost kasační stížnosti podle soudního řádu správního a dospěl k závěru, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas. V kasační stížnosti uplatňuje

stěžovatel důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podmínka povinného zastoupení v řízení o kasační stížnosti je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[7] Nejvyšší správní soud poté přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti v rámci stěžovatelem uplatněných kasačních důvodů.

[8] Nejvyšší správní soud již výše popsal postup krajského soudu ve vztahu ke stěžovateli a jeho zástupkyni a nezbývá mu než konstatovat, že krajský soud citlivě přistupoval k procesním právům stěžovatele a poskytl mu dostatek možností, aby svou žalobu upřesnil tak, aby se jí vůbec mohl krajský soud věcně zabývat. Vždyť otázka, které z mnoha správních rozhodnutí žalované stěžovatel napadá, byla vyjasněna teprve v kasační stížnosti s tím, že se jedná o rozhodnutí ze dne 12. 6. 2000. Toto rozhodnutí pak nebylo stěžovatelem ani žalovanou krajskému soudu předloženo. Tvrzení stěžovatele, že je ke své žalobě přiložil, neobstojí, neboť ani z obsahu žaloby, ani z obsahu soudního spisu tato skutečnost neplyne.

[9] Pokud stěžovatel tvrdí, že se domníval, že je řízení o jeho žalobě stále přerušeno, neboť o toto přerušení požádal dne 3. 10. 2011, pak se tato jeho domněnka neopírá o žádné rozhodnutí soudu o této otázce. Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. může předseda senátu přerušit řízení, jestliže zjistí, že je navrhovatel neznámého pobytu nebo se nemůže řízení účastnit pro překážku trvalejší povahy, činí tak usnesením. Zákon stanoví další důvody pro obligatorní či fakultativní přerušení řízení, avšak žádný z nich se nikterak netýká procesní situace v posuzovaném případě. Krajský soud sice o žádosti o přerušení řízení výslovně nerozhodl, avšak reagoval na ni tak, že opětovně vyzval zástupkyni stěžovatele k doplnění žaloby v třicetidenní lhůtě. Z procesního postupu soudu tedy jednoznačně vyplývalo, že soud nehodlá o přerušení řízení rozhodnout. Stěžovatel byl naopak jednoznačně zavázán výzvou soudu k doplnění žaloby ve stanovené lhůtě.

[10] Z popsaného postupu krajského soudu navíc vyplývá, že před tím, než ve věci rozhodl, požadovanou tříměsíční lhůtu stěžovateli poskytl, neboť rozhodl až pět měsíců poté, kdy obdržel žádost o přerušení řízení na tři měsíce. Mimo jiné i na základě tohoto faktu pak Nejvyšší správní soud dovozuje svůj závěr o tom, že v posuzovaném případě krajský soud postupoval citlivě a s respektem k právům stěžovatele jako účastníka řízení.

[11] Nad rámec toho pak Nejvyšší správní soud upozorňuje i na to, že stěžovatel v kasační stížnosti upřesnil, že žalobou napadal rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2000, aniž by však uvedl, kdy mu bylo doručeno či jak se o něm dozvěděl. Z obsahu žaloby je však zřejmé, že mu toto rozhodnutí bylo známo nejpozději v roce 2009. Soudní řád správní však pro soudní přezkum správních rozhodnutí stanoví lhůtu pro podání správní žaloby, která činí zpravidla dva měsíce ode dne doručení napadaného správního rozhodnutí. V posuzovaném případě je tedy zřejmé, že pokud by nebyla žaloba proti napadenému rozhodnutí odmítnuta pro neodstranění vad podání, došlo by k odmítnutí žaloby pro opožděnost.

[12] Napadené rozhodnutí krajského soudu v přezkumu Nejvyššího správního soudu tedy obstálo, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 nepřísluší. Žalovaná, jako procesně úspěšný účastník řízení, pak na náhradu nákladů řízení nemá právo podle § 60 odst. 2 s. ř. s., neboť je správním orgánem ve věcech důchodového pojištění.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu